המשגיח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור ולכל דורש ברבים

לאורו ולזכרו של מרן קדוש ישראל ותפארתו שר התורה זיע"א

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

גליון מס' 258

ד"ת מוקדשים לעילוי נשמת מו"א ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.

שבת פרשת תולדות תשפ"ז

פְּנִינִים מִשֻּׁלְחָן מְלָכִים

"וַיֹּעֶתֶר לוֹ ה'" (כה, כא)

סִפֵּר הַגָּאוֹן רַבִּי יִצְחָק זִילְבֶּרְשְׁטֵין שְׁלִיטָ"א: בִּילְדוּתִי הִגַּעְתִּי לִישִׁיבַת "עֵץ הַחַיִּים" כְּדֵי לְהִבָּחֵן עַל תַּלְמוּדִי אֵצֶל רַבִּי חַיִּים מִן. כְּשֶׁעָמַדְנוּ בַּתּוֹר לְהִכָּנֵס לַבְּחִינָה שָׁמַעְנוּ שֶׁרָאשׁ הַיְשִׁיבָה, הַגָּאוֹן הַגָּדוֹל רַבִּי אִיסֶר זַלְמָן מֶלְצֶר, לֹא עָלָה עַל יְצוּעוֹ כָּל הַלַּיְלָה שֶׁעָבַר. הַסַּקְרָנוּת הַטִּבְעִית נִתְעוֹרְרָה בָּנוּ, וְנִסִּינוּ לְבָרֵר מַהִי הַסִּבָּה שֶׁגָּרְמָה לְכָךְ שֶׁאוֹתוֹ גָּאוֹן לֹא עָצַם עַיִן כָּל הַלַּיְלָה. וְהִנֵּה סִפּוּר הַמַּעֲשֶׂה. הָרַב מֶלְצֶר הוֹגֶה בְּתַלְמוּדוֹ בְּשִׁעַת לַיְלָה מְאֻחֶרֶת. לְפֶתַע נִשְׁמְעוּ דְּפִיקוֹת עַל דֶּלֶת בֵּיתוֹ. הוּא קָם מִמְּקוֹמוֹ וְנִגַּשׁ לַדֶּלֶת. בַּחוּץ עָמְדָה אִשָּׁה מְמֹרֶרֶת בְּבֶכִי. הַכְּנִיסָה הַבַּיְתָה וְהִיא הֵחֵלָה שׁוֹפֶכֶת אֶת מַר לִבָּהּ: "הָרַב, אֲנִי נְשׂוּאָה לְבַעֲלִי כְּעֶשֶׂר שָׁנִים, הַחַיִּים עַל מֵי מְנוּחוֹת, וב"ה הַכֹּל בְּסֵדֶר, אֶלָּא שֶׁלֹּא זָכִינוּ לְהִפָּקֵד בִּילָדִים, וַאֲנִי חוֹשֶׁשֶׁת מְאוֹד שֶׁבַּעֲלִי יִרְצֶה לְגָרְשֵׁנִי" . רַבִּי אִיסֶר זַלְמָן שׁוֹמֵעַ וּמַאֲזִין, מַקְשִׁיב לְצָרָה וּמֵבִין לַמּוּעָקָה. הוּא מְעוֹדֵד אֶת הָאִשָּׁה בְּדִבְרֵי נֶחָמִים, וְהִיא יוֹצֵאת לְבֵיתָהּ מְחֻזֶּקֶת. הָרַב יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, צָרָתָהּ שֶׁל הָאִשָּׁה נָגְעָה לִלְבּוֹ הַטּוֹב. הוּא נֶעֱמַד לְהִתְפַּלֵּל עָלֶיהָ שֶׁתִּזְכֶּה לְהִפָּקֵד בִּילָדִים. הַבֶּכִי שֶׁהִיא בָּכְתָה הֵחְלַף בְּבִכְיוֹתֶיהָ קוֹרְעוֹת הַלֵּב שֶׁל הָרַב. לַיְלָה שָׁלֵם הוּא עוֹמֵד וּמִתְחַנֵּן, מַפְצִיר וּמְיַחֵל לִפְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיּוֹשִׁיעַ אֶת הָאִשָּׁה מִצָּרָתָהּ. תְּפִלּוֹתָיו בָּקְעוּ רְקִיעִים . ה' פָּקַד אֶת הָאִשָּׁה, וְכַעֲבֹר שָׁנָה הִתְקַיְּמָה בֵּירוּשָׁלַיִם בְּרִית הַמִּלָּה שֶׁל בְּנָהּ בְּשָׂשׂוֹן, בְּשִׂמְחָה וּבְטוּב לֵבָב. (ליקוטים וסיפורים נפלאים)

עניין של חינוך

הָרְגִישׁוּת לַזּוּלַת שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ!

כָּתוּב בַּמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל בְּרֵאשִׁית פֶּרֶק כ"ה פָּסוּק כט וַיָּזֵד יַעֲקֹב נָזִיד.

בָּא הַכָּתוּב לְלַמֶּדְךָ עַנְוְתָנוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ. בּוֹא וּרְאֵה כַּמָּה עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת הָיוּ לוֹ לְאָבִיו וּכְשֶׁהוּא בָּא מִבֵּית הַמִּדְרָשׁ מוֹצְאָן שֶׁהֵן יְשֵׁנִין אֵינוֹ רוֹצֶה לְהַרְגִּישׁ וּלְהַצְהִיב [לְצַעֲרָם לַהֲקִימָן מִשְּׁנָתָם] אֶת אֶחָד מֵהֶן שֶׁיְּשַׁמְּשׁוּ אֶלָּא הוּא עוֹמֵד וּמְבַשֵּׁל לְעַצְמוֹ אָנוּ רוֹאִים אֶת הָרְגִישׁוּת לַזּוּלַת שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ אַף שֶׁעֲבָדָיו וְשִׁפְחוֹתָיו שֶׁל אָבִיו אֲמוּרִים לְשָׁרֵת אוֹתוֹ אֵינוֹ רוֹצֶה לְצַעֲרָן וְנוֹתֵן לָהֶם לְהַמְשִׁיךְ בִּשְׁנָתָם לָנוּחַ אִם כָּךְ נָהַג כְּלַפֵּי עֲבָדָיו שֶׁאֲמוּרִים לְשַׁמְּשׁוֹ קַל וָחֹמֶר שְׁאָר בְּנֵי אָדָם. בַּהַקְדָּמָה לְנֶפֶשׁ הַחַיִּים , כָּתַב בְּנוֹ שֶׁל הַגְּרַ"ח וְז"ל, "וְהָיָה רָגִיל לְהוֹכִיחַ אוֹתִי, עַל שֶׁרָאָה שֶׁאֵינֶנִּי מִשְׁתַּתֵּף בְּצַעַר אֲחֵרִים. וְכֹה הָיָה אֵלַי דְּבָרוֹ תָּמִיד, שֶׁזֶּה כָּל הָאָדָם לֹא לְעַצְמוֹ נִבְרָא, רַק לְהוֹעִיל לְאַחֵרִים, בְּכָל אֲשֶׁר יִמְצָא בְּכוֹחוֹ לַעֲשׂוֹת". כָּתַב הַבַּעַל שֵׁם טוֹב פָּרָשַׁת קְדוֹשִׁים אוֹת כא. וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ וְגוֹ'. פֵּרוּשׁ הַפָּסוּק וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ, שֶׁכְּמוֹ שֶׁאַתָּה תִּתְנַהֵג עִם רֵעֲךָ בְּאַהֲבָה וְאַחְדוּת, כָּמוֹךָ אֲנִי ה', שֶׁאֲנִי ה' אֶהְיֶה כָּמוֹךָ, וְהוּא בְּסוֹד ה' צִדְקֵךְ (תְּהִלִּים קכ"א, ה')(יז) שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּדִבְרֵי מָרָן אֱלֹקֵי הַבַּעְשְׁ"ט, שֶׁכְּמוֹ שֶׁאָדָם מִתְנַהֵג לְמַטָּה עִם חֲבֵרוֹ וְרֵעוֹ, בְּאַהֲבָה וּבְמִדּוֹת טוֹבוֹת, וְכָךְ יִתְנַהֵג עִמּוֹ מֶלֶךְ עֶלְיוֹן, וּכְמוֹ הַצֵּל, שֶׁכָּל תְּנוּעָה שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה כָּךְ עוֹשֶׂה הַצֵּל כְּנֶגְדּוֹ, כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ עִם הָאָדָם, וְזֶהוּ וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ, כִּי כָּמוֹךָ אֲנִי ה', לְהִתְנַהֵג גַּם עִמְּךָ בְּאַהֲבָה וְכָל טוֹב:

(אוֹצַר הַחַיִּים פָּרָשַׁת קְדוֹשִׁים דַּף קע"ב ע"ד)

בברכת שבת שלום מערכת לב ארי

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מַעֲשֶׂה שֶׁהָיָה...

המנוע כבה \ סִפּוּר עַל מרן הצדיק רבי בן ציון חי הכהן יהונתן זצ״ל זיע״א. (מלוקט בשינוי לשון קלים מתוך 'פניני הצדיקים')

נַהַג מוֹנִית תּוֹשַׁב אַשְׁקְלוֹן סִפֵּר: נָסַעְתִּי מֵאַשְׁקְלוֹן מְקוֹם מְגוּרֵי הָרַב לְכִוּוּן צָמֶת הַיְצִיאָה מֵהָעִיר. הִבְחַנְתִּי בְּאִישׁ זָקֵן שֶׁסִּמֵּן לִי לַעֲצֹר. הֶחְלַטְתִּי לְהִתְעַלֵּם מִמֶּנּוּ וּלְהַמְשִׁיךְ, אֲבָל רַק עָבַרְתִּי מֵטֶר מֵאוֹתוֹ הַזָּקֵן וּלְהַפְתָּעָתִי הַמָּנוֹעַ כָּבָה בְּאֶמְצַע הַכְּבִישׁ. קִשַּׁרְתִּי מִיָּד אֶת הַמַּעֲשֶׂה עִם הַזָּקֵן שֶׁעוֹמֵד מֵטֶר מִמֶּנִּי. הִזְמַנְתִּי אוֹתוֹ לַעֲלוֹת לַמּוֹנִית וְסִפַּרְתִּי לוֹ עַל מָה שֶׁקָּרָה. אָמַרְתִּי לוֹ שֶׁאֲנִי מוּכָן לָקַחַת אוֹתוֹ לְכָל מָקוֹם שֶׁיַּחְפֹּץ בְּחִנָּם. הָרַב אָמַר לִי: ״לֹא וְלֹא, בְּשׂוּם פָּנִים וָאֹפֶן. אֲנִי צָרִיךְ לְמוֹשַׁב בֶּרֶכְיָה (מְקוֹם מְגוּרָיו שֶׁל בִּתּוֹ). אֲנִי אֲשַׁלֵּם לְךָ בַּעֲבוּר הַנְּסִיעָה פֶּסַח מָלֵא״, וְכָךְ הָיָה. הִתְנַעְתִּי אֶת הָרֶכֶב וְהוּא שָׂב לִנְסֹעַ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְלֹא נִתְקַע בַּדֶּרֶךְ. לְאַחַר מִכֵּן הִתְבָּרֵר לִי שֶׁהַזָּקֵן הָיָה רַבֵּנוּ.

תַּלְמִידוֹ הֶגֶה״צ רַבִּי פְּרַאגִ׳לְלָה גּוֹיְטָע סִפֵּר שֶׁכַּאֲשֶׁר לָמְדוּ בְּקַטְנוּתָם טַעֲמֵי הַמִּקְרָא בְּלוּב מִפִּי מְלַמֵּד אֶחָד חָדָשׁ, שָׁמוּ לֵב כִּי לַמְּלַמֵּד יֵשׁ שְׁגִיאוֹת וְזֶה מִפְּנֵי שֶׁבָּא מִמָּקוֹם אַחֵר וְכָךְ סָבַר בְּנִגּוּן הַטְּעָמִים. הֵם הָלְכוּ לִשְׁטֹחַ אֶת טַעֲנָתָם לִפְנֵי רַבֵּנוּ. הַצַּדִּיק שָׁמַע זֹאת וּכְדֵי שֶׁלֹּא לְבַיֵּשׁ אֶת אוֹתוֹ מְלַמֵּד אָמַר: ״אֲנִי לֹא בָּקִי בְּטַעֲמֵי הַמִּקְרָא הַאִם זוֹ טָעוּת״.

הָרַב הָיָה בָּקִי בְּחָכְמַת הַנְּגִינָה וְהָיָה תָּמִיד מְשַׂמֵּחַ בַּחֲתֻנּוֹת וּבְסְעוּדוֹת מִצְוָה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לָאָרֶץ, הָרַב בִּקֵּשׁ לִרְכֹּשׁ לְעַצְמוֹ אוֹרְגָּנִית כְּדֵי שֶׁיּוּכַל לְקַחַת אוֹתָהּ אִתּוֹ לְאֵרוּעִים וּלְשַׂמֵּחַ אֶת הָאֲנָשִׁים. לְשֵׁם כָּךְ הָרַב נָסַע עַד לְתֵל-אָבִיב וְהִגִּיעַ אֶל חֲנוּת שֶׁבְּעָלֶיהָ הָיָה אָדָם שֶׁעַדַיִן לֹא שׁוֹמֵר תּוֹ״מ. כַּאֲשֶׁר הַמּוֹכֵר רָאָה אֶת הָרַב עִם בְּגָדָיו הַמָּסֹרְתִּיִּים, הוּא לִגְלֵג עָלָיו וְאָמַר לוֹ: ״אִם אַתָּה יוֹדֵעַ לְנַגֵּן עַל כְּלִי זֶה- תְּקַבֵּל אֶת הַכְּלִי בְּחִנָּם״. הָרַב לֹא חָשׁ עַל כְּבוֹדוֹ. הוּא נִגַּשׁ לָאוֹרְגָּנִית וְנִגֵּן עַל הַכְּלִי בִּבְקִיאוּת מֻפְלָאָה. הָאִישׁ הִשְׁתּוֹמֵם. לְאַחַר מִכֵּן בִּקֵּשׁ אֶת סְלִיחַת הָרַב וְאַף רָצָה לָתֵת לוֹ אֶת הַכְּלִי בְּחִנָּם כְּפִי שֶׁהִבְטִיחַ. כַּמּוּבָן שֶׁרַבֵּינוּ סֵרֵב לְקַבֵּל דְּבַר מָה לְלֹא תַּשְׁלוּם וְלָכֵן שָׁאַל לַמְּחִיר וְשִׁלֵּם לוֹ אֶת מְלוֹא כַּסְפּוֹ. לְאַחַר מִכֵּן הִזְהִיר אוֹתוֹ כִּי מִכָּאן וּלְהַבָּא יִזָּהֵר שֶׁלֹּא לִלְעֹג עַל אַף יְהוּדִי. הַחֹמֶר בַּאֲדִיבוּת מְכוֹן מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים

הילולא דצדיקיא

הילולת מרן הרב הצדיק רבי בן ציון חי הכהן יהונתן זצ״ל זיע״א

(ד׳ כסליו תשל״ד)

הגאון הרב בן ציון חי הכהן יהונתן זצ״ל- נולד בשנת ה׳תרמ״ה באי ג׳רבא. לאביו: רבי יעקב (מח״ס זרע יעקב). ולאימו: הרבנית ז׳אלו מזל ע״ה (היתה צדקנית מופלגת וידענית גדולה גם בש״ס ופוסקים). תפילות רבות רוויות דמעות קדמו ללידתו מכיוון שהוריו איבדו כמה תינוקות שנולדו להם, חיו ימים ספורים ונפטרו רח״ל. בלידתו אימו הבטיחה להקדיש את בנה לתורה. כסגולה שיאריך ימים קראו לו בשם בן ציון שמשמעותו בן ירושלים. כן הוסיפו לו את השם חי שחיו יחיה. כבר מגיל קטן השמיע באוזני הוריו תורה. כמו רבים מבני גילו התחנך אצל ר׳ דוד כהן יהונתן שהיה ידוע בהרבצת התורה שלו באי ג׳רבה. בשנת ה׳תר״פ לערך כשהיה כבן עשרים שנה, התבקש לשמש כדיין בעיר זוהארה שבלוב. כשהגיע לזוהארה מצא קהילה במצב דתי מוזנח למדי, ללא מערכת חינוך מסודרת, עזובה ומוזנחת בכל תחומי הדת. רבינו מיד כשהגיע התחיל בפעולות לתיקון המצב ובעיקר כדי לשנות את האווירה ששרתה בעיר. עד כדי כך היתה אווירה של חולין שקשה היה להבחין בין הנוער היהודי ובין הערבי. הרב עלה מג׳רבא לארץ הקודש בחודש אלול ה׳תשט״ז. בהתחלה גר במושב עוזה. בהמשך עבר לגור באשקלון, שם הציעו לו את משרת רב העיר אבל הוא הסכים רק בתנאי שכולם יקבלו עליהם עול מלכות שמיים בלבב שלם. היה בקי בחכמת הנגינה ויחד עם היותו ת״ח עצום היה משמח חתנים בנגינתו. ענוותן. גאון. מלומד בניסים. בשנותיו האחרונות סבל ממחלה קשה והיה רוב הזמן מרותק למיטה וכן ניטל ממנו כוח הדיבור. רבינו נלב״ע ב-ד׳ כסליו ה׳תשל״ב. רבינו חי ופעל כ-87 שנים. בטהרתו טיפלו רק שני רבני העיר, רבי יוסף שרביט והרב ולנר. ציונו בהר-הזיתים בירושלים..

ת.נ.צ.ב.ה. וּזְכוּתוֹ תָּגֵן עָלֵינוּ אָמֵן!.

"וַיֶּאֱהַב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי צַיִד בְּפִיו" (כה, כח)

מִתַּרְגֵּם אוּנְקְלוֹס: "וְרָחֵים יִצְחָק יָת עֵשָׂו אֲרֵי מִצְדֵּיה הוה אָכִיל" - יִצְחָק אָהַב אֶת עֵשָׂו בִּגְלַל שֶׁהָיָה נוֹתֵן לוֹ לֶאֱכֹל. וְכִי זוֹ סִבָּה לֶאֱהֹב אוֹתוֹ? בַּסֵּפֶר "מְנוּחָה וּקְדוּשָׁה" תָּמַהּ: הֲרֵי עַל הָאֲרִיזַ"ל מְסֻפָּר שֶׁהָיָה רוֹאֶה עַל מִצְחוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדִי אֶת כָּל הַמִּצְווֹת וְהָעֲבֵירוֹת שֶׁעָשָׂה. וְאִם כָּךְ, אֵיךְ יִצְחָק אָבִינוּ לֹא רָאָה אֶת הָעֲבֵרוֹת שֶׁל עֵשָׂו? וְכִי הָאֲרִיזַ"ל גָּדוֹל מִמֶּנּוּ? בְּרוּר אֲפוֹא שֶׁהַ"אֲרִי מִצְדֵּיה הוה אָכִיל" אֵין הַפֵּנָה שֶׁיִּצְחָק אָכַל מִן הַחַיּוֹת שֶׁעָשָׂו צָד, אֶלָּא שֶׁיִּצְחָק הָיָה צָד אֶת עֵשָׂו בְּזֶה שֶׁהָיָה אוֹכֵל מִבְּשָׂרוֹ.

דֻּגְמָה נִפְלָאָה לְכָךְ מֵבִיא הַמְּחַנֵּךְ הַדָּגוּל רַבִּי יְרַחְמִיאֵל קְרָאם: מַשְׁגִּיחַ בַּיְשִׁיבָה נִגַּשׁ לְאַחַד הַבַּחוּרִים וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ: "הֵיכָן הָיִיתָ אֶתְמוֹל?" "הָלַכְתִּי לִקֶּפֶת חוֹלִים, הָיִיתִי חוֹלֶה." "בְּאֵיזוֹ שָׁעָה?" "בְּשָׁעָה חָמֵשׁ." אוֹמֵר לוֹ הַמַּשְׁגִּיחַ: "שֶׁתִּהְיֶה לְךָ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, אֲבָל לְהַבָּא בְּבַקָּשָׁה תּוֹדִיעַ לִי כְּשֶׁאַתָּה יוֹצֵא, כְּדֵי שֶׁלֹּא אֶדְאַג." הַמַּשְׁגִּיחַ יוֹצֵא מִן הַחֶדֶר, וְכָל הַבַּחוּרִים פּוֹרְצִים בִּצְחוֹק; כֻּלָּם יוֹדְעִים שֶׁאֶתְמוֹל בְּשָׁעָה חָמֵשׁ, קֶפֶת הַחוֹלִים הָיְתָה סְגוּרָה. וְהָאֱמֶת הִיא שֶׁגַּם הַמַּשְׁגִּיחַ יָדַע זֹאת הֵיטֵב. אֶלָּא שֶׁאָמַר הַמַּשְׁגִּיחַ לְעַצְמוֹ: אִלּוּ הָיָה אוֹמֵר לִי הַבָּחוּר אֶת הָאֱמֶת, מָה הָיִיתִי עוֹשֶׂה? הָעֲבָדָה שֶׁהוּא מְחַפֵּשׂ תֵּרוּץ – סִימָן שֶׁהוּא עֲדַיִן רוֹצֶה לְהֵרָאוֹת בְּסֵדֶר לְפָחוֹת בְּעֵינַי, עֲדַיִן לֹא נָעִים לוֹ מִמֶּנִּי, יֵשׁ בּוֹ אֵיזֶה גְּבוּל מְסֻיָּם שֶׁל הִתְנַהֲגוּת רְאוּיָה. אִם הָיָה מַגִּיעַ לְמַצָּב שֶׁאֵין לוֹ כְּבָר מָה לְהַפְסִיד - הָיָה פּוֹרֵק עֹל לְגַמְרֵי. כְּלוֹמַר: כְּשֶׁהָאַבָּא שׁוֹמֵר עַל כְּבוֹד הַבֵּן, גַּם כְּשֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֶת מַצָּבוֹ הָרוּחָנִי הָאֲמִתִּי, אָז הַבֵּן עֲדַיִן מִתְאַמֵּץ לִשְׁמֹר מַשֶּׁהוּ - לַחְבֹּשׁ כִּפָּה לְיַד אָבִיו, לֶאֱכֹל כָּשֵׁר, לֹא לִפְרֹק עֹל לְגַמְרֵי

מְסַפְּרִים כִּי בַּחֲצֵרוֹ שֶׁל <u>הָאֲדְמוֹ"ר בַּעַל הַ"בֵּית יִשְׂרָאֵל" מִגּוּר</u> הִסְתּוֹבֵב חָסִיד צָבוּעַ, וּכְשֶׁהָיָה מַגִּיעַ לְרַבִּי הָיָה מִתְלַבֵּשׁ כְּחָסִיד וּמִתְנַהֵג בִּקְדֻשָּׁה, וּבְבֵיתוֹ הִתְנַהֵג הָפוּךְ. הַחֲסִידִים יָדְעוּ זֹאת וּכְשֶׁרָאוּ שֶׁהָרַבִּי מְגַלֶּה כְּלַפָּיו חִבָּה - הַדָּבָר עוֹרֵר תְּמִיהָה. פַּעַם אַחַת אָמַר הַגַּבַּאי לְרַבִּי: "רַבֵּנוּ, הֲרֵי הוּא צָבוּעַ." אָמַר לוֹ הָרַבִּי: "יוֹדֵעַ אֲנִי גַּם יוֹדֵעַ שֶׁהוּא צָבוּעַ, וַאֲנִי אוֹהֵב אֶת הַצֶּבַע הַזֶּה! יֵשׁ בְּכָךְ צַד חִיּוּבִי. תָּאֵר לְךָ שֶׁהָיָה אוֹמֵר לִי שֶׁאֵינוֹ דָּתִי וְרוֹצֶה לִפְרֹק עֹל - מָה הָיִיתִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ? הָיִיתִי מְאַבֵּד אוֹתוֹ וְאֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ. אֲבָל עַכְשָׁו, כָּל זְמַן שֶׁהוּא בָּא אֵלַי - אֶת יְלָדָיו הוּא יִשְׁלַח לִישִׁיבוֹת, לְתַלְמוּדֵי תּוֹרָה וּלְסֵמִינָרִים. לְפָחוֹת נַרְוִיחַ אֶת הַדּוֹר הַבָּא. וְלָכֵן אֶת הַצֶּבַע הַזֶּה אֲנִי אוֹהֵב." "יִצְחָק אָבִינוּ עָשָׂה לְעַצְמוֹ חֶשְׁבּוֹן: אֲנִי יוֹדֵעַ הֵיטֵב מִי הוּא עֵשָׂו. אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁאֲנִי נוֹתֵן לוֹ תְּחוּשָׁה שֶׁאֲנִי אוֹהֵב אוֹתוֹ וְשֶׁהוּא "צַדִּיק" - לְפָחוֹת שׁוֹמֵר שְׁחִיטָה כְּשֵׁרָה, הַכִּפָּה מֻנַּחַת עַל רֹאשׁוֹ. אִם לֹא אֲכַבֵּד אוֹתוֹ - יִפְרֹק עֹל וְיַעֲבֹר עַל הַכֹּל. עַכְשָׁו, לְפָחוֹת, הוּא מִתְנַהֵג יָפֶה בְּפָנַי. וְלָכֵן, כְּשֶׁבָּא עֵשָׂו וְשָׁאַל: "אַבָּא, כֵּיצַד מְעַשְּׂרִין אֶת הַמֶּלַח?" - יִצְחָק לֹא גָּעַר בּוֹ: "אֵיךְ מְעַשְּׂרִין מֶלַח? לְךָ תִּלְמַד מָה חַיָּב בְּמַעֲשֵׂר!" אֶלָּא אָמַר לוֹ: "שְׁאֵלָה טוֹבָה. כָּל הַכָּבוֹד לְךָ עָשׂוּ. אַתָּה צַדִּיק." כָּל זֹאת אַף שֶׁיִּצְחָק יָדַע הֵיטֵב עַד כַּמָּה עֵשָׂו רָחוֹק מִ"צַדִּיק". אַךְ לֹא הָיְתָה לוֹ בְּרֵרָה - הָיָה מֻכְרָח לְשַׁחֵק אֶת הַמִּשְׂחָק כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת עֵשָׂו מֵהַדַּרְדְּרוֹת נוֹסֶפֶת. וְאָכֵן, כָּל זְמַן שֶׁיִּצְחָק חַי - עֵשָׂו לֹא פָּרַק עֹל בְּפַרְהֶסְיָה. זוֹ הָיְתָה עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל יִצְחָק אָבִינוּ ע"ה.

ד"ת מוקדשים לעילוי נשמת מו"א ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.